

UZASADNIENIE

(w części dotyczącej kary)

Kierując się opisanymi w art. 13 § 1 kks dyrektywami sądowego wymiaru kary, Sąd wymierzył oskarżonemu za czyny opisane w pkt I, III, V, VII, IX, XI, XIII i XV części wstępnej wyroku na podstawie art. 56 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 37 § 2pkt 2 kks w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 2 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt 3 kks karę po osiem miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zgodnie z przepisem art. 7 § 2 kks wymierzył oskarżonemu karę na podstawie art. 56 § 1 kks, gdyż przepis ten w dacie popełnienia przez oskarżonego czynów przewidywał surowszą karę niż przepis art. 62 § 2 kks. Przepis art. 62 § 2 kks przewiduje od 1 stycznia 2017 r. możliwość wymierzenia kary pozbawienia wolności nie niższej od roku, przed tą datą przewidywał wymierzenie jedynie kary grzywny. Sąd przy tym wymierzył oskarżonemu karę w granicach przewidzianych za sprawstwo (art. 19 § 1 kk). Sąd miał także na uwadze przepis art. 37 § 1 pkt 2 kks, który obliguje do nadzwyczajnego obostrzenia kary, gdy sprawca uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu. Niewątpliwie zaś, mając na względzie charakter i ilość czynów zarzuconych oskarżonemu, należy uznać, że biorąc udział w przestępnym procederze P. M. uczynił sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu. Przepis art. 38 § 1 pkt 3 kks przewiduje w takim przypadku konieczność wymierzenia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 1 miesiąca do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Kierując się opisanymi, w art. 53 k.k. dyrektywami sądowego wymiar kary, Sąd wymierzył oskarżonemu za czyny z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 273 kk i art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości w zw. z art. 12 kk i 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk opisane w pkt II, IV, VI, VIII, X, XII, XIV, XVI części wstępnej wyroku na podstawie 271 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę po 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zgodnie z brzmieniem art. 8 § 1 kks jeżeli ten sam czyn będący przestępstwem skarbowym wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa określonego w przepisach karnych stosuje się bowiem każdy z tych przepisów. Sąd wymierzając kary jednostkowe brał pod uwagę, że oskarżony dopuścił się zarzuconych mu czynów w ramach powrotu do przestępstwa i czyniąc sobie z ich popełnienia stałe źródło dochodu.

Sąd na podstawie art. 39 § 2 kks, który przewiduje możliwość orzeczenia kary łącznej w razie skazania za zbiegające się przestępstwa skarbowe i określone w innej ustawie karnej wymierzył oskarżonemu za czyny opisane w pkt I - XVI części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks i art. 39 § 1 kks karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Stosując zasadę częściowej absorpcji Sąd miał na względzie przede wszystkim zbieżność czasową popełnionych czynów, gdyż oskarżony dopuścił się ich na przestrzeni 2009 r. – 2011 r. oraz okoliczność, że działał on w podobny sposób.

W ocenie Sądu jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności w takim wymiarze będzie w stanie zrealizować wobec oskarżonego dyrektywy wymiaru kary, statuowane w art. 13 §1 kks i 53 § 1 kks. Nie sposób bowiem przyjąć, że wobec oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, uzasadniająca wymierzenie kary o charakterze nieizolacyjnym. Sąd miał przede wszystkim na względzie rozmiar ujemnych następstw czynów zabronionych popełnionych przez oskarżonego, a mianowicie, że poprzez działanie wraz z innymi osobami na przestrzeni dwóch lat uszczuplił on należność publicznoprawną na kwotę nie mniejszą niż 6.292.145,15 zł. Przy tym należy zwrócić uwagę na sposób działania P. M., który wystawiał nierzetelne faktury w celu zawyżania kosztów uzyskania przychodu, czyniąc z przestępczego procederu stałe źródło dochodu. Działał on umyślnie, w realizacji z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Podnieść także trzeba, że P. M. popełniając czyny z art. 271 § 1 i 3 kk i 273 kk działał w ramach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk. Wyżej wymienione okoliczności nie pozwalają na zatem na uznanie, że kara pozbawienia wolności w niższym wymiarze spełniłaby wobec niego cele kary.

Sąd na podstawie art. 33 § 1 kks orzekł także wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 250.000 zł. Zgodnie z tym przepisem jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa skarbowego, chociażby pośrednio korzyść majątkową niepodlegającą przepadkowi przedmiotów sąd orzeka środek karny przepadku tej korzyści. Niewątpliwie desygnatem korzyści majątkowej jest uszczuplona czynem zabronionym należność publicznoprawna (komentarz G. Ł., LEX). Bezspornie oskarżony prowadząc jako osoba fizyczna działalność gospodarczą osiągnął korzyść majątkową z popełnionych czynów. Sąd, biorąc pod uwagę, że oskarżony nie działał sam, otrzymując procentowe wynagrodzenie za wystawienie nierzetelnych faktur przyjął, że jego udział w uszczupleniu kwoty ponad 6.000.000 zł wyniósł ok. 4 %, toteż przepadek uzyskanej przez niego korzyści kształtował się na kwotę 250.000 zł.

Na podstawie art. 31 § 1 kks Sąd orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek dowodów rzeczowych w postaci faktur ujętych w wykazach dowodów rzeczowych poprzez pozostawienie ich w aktach sprawy.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

z/

odn.

Odpis wyroku z uzas. D.. Prok. Okręgowej we W.

- kal. 14 dni